

TWITCH
EN DE VLUCHT VAN DE IJSVOGEL

M. G. LEONARD

VERTAALD DOOR MARIA POSTEMA

Lannoo

www.lannoo.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2022
ISBN 978 94 014 7902 8
D/2022/45/40
NUR 283

Oorspronkelijke titel: *Twitch*
Met toestemming van de oorspronkelijke uitgever: Walker Books Ltd,
London SE11 5HJ
www.walker.co.uk
Tekst © MG Leonard Ltd, 2021
Cover © Paddy Donnelly, 2021
Illustratie kaart © Laurissa Jones, 2021
Vertaling: Maria Postema

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

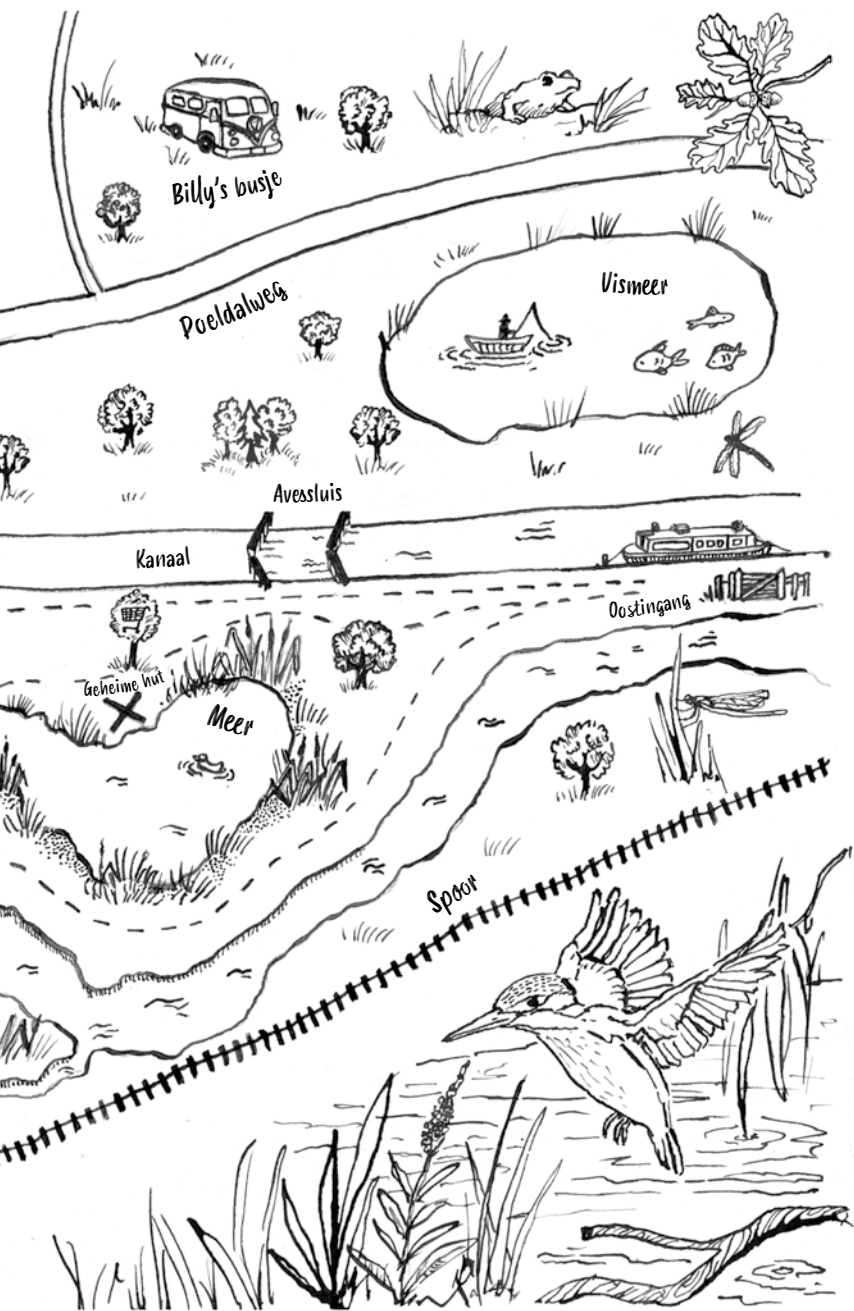
*In liefdevolle herinnering aan
Jane Sparling,
1948-2020*

'Ik hoop dat je ook van vogels houdt. Wel zo praktisch.
Dan hoef je niet naar de hemel.'

- Emily Dickinson

1

Rotsduif

‘Sla hem dood!’

Twitch bleef doodstil staan op het pad naar het hoofdgebouw van de school en lette niet op de regendruppels die op zijn wangen spatten. Hij luisterde.

‘Toe dan! Maak hem af!’

De opgewonden stem was van Jack Kappelman, een populaire jongen met goudbruin haar die een paar maanden geleden in Poeldal was komen wonen. Vanaf het moment dat hij met zijn stadse manier van doen de school in was geslenterd, had iedereen naar zijn pijpen gedanst en liepen ze achter hem aan alsof hij de ratten-vanger van Hamelen was.

‘Mijn vader zegt dat de ogen van een duif uit zijn kop spatten als je hem plet’, zei een zware stem die alleen maar van Herman Gunst kon zijn. Herman was zo groot als een volwassen man en zo gevoelig als een zandzak. Buiten schooltijd droeg hij altijd regenlaarzen en zijn vader was de baas van het plaatselijke slachthuis. Herman zei bijna nooit iets tegen Twitch, maar hij

gaf hem wel elke dag een duw en lachte als Twitch dan struikelde of viel.

Twitch hoorde verschillende mensen *'lieeuw!*', *'Ik ben benieuwd!*', *'Doe dan!*' en *'Ik durf niet te kijken!*' roepen.

Hij bukte zich om een steen op te rapen uit het kale bloemperk naast de scheikundevleugel, stopte de kei in de zak van zijn jasje en rende naar de hoek van het gebouw. Hij gluurde eromheen en zag vier jongens die naast de grote metalen vuilniscontainers op een kluitje stonden.

Theo Daals, een magere jongen met donkere krullen en een beugel, ratelde: 'Is dit wel een goed idee? Dat hele ding met die ogen die uit zijn kop spatten... Ik word er een beetje misselijk van. Ik ga niet kotsen of zo, hoor, maar...'

Jack begon te scanderen. *'Doe het! Doe het! Doe het!'*

'Wat moet hij precies doen?' vroeg Twitch hard.

De jongens schrokken van zijn stem.

'Ozuru, jij zou de wacht houden!' briepte Jack tegen de kleine jongen aan de rand van het groepje.

Ozuru Sawa haalde zijn schouders op en wendde zijn blik af.

'Ooeerrrww! Ooeerrrww!'

Twitch hoorde het angstige geroep van een vogel, zag de baksteen die Herman in zijn vuist klemde en sloeg zijn armen over elkaar om de woede te bedwingen die

in zijn borst oplaaide. ‘Gaan jullie een rotsduif vermoorden?’

‘Nee.’ Herman snoof. ‘We gaan gewoon een duif vermoorden.’

‘Een gewone duif stamt af van de rotsduif.’ Twitch keek de jongens boos aan door zijn vaalblonde pony. Hij was iets langer dan Ozuru en sterker dan Theo, maar de kans dat hij een knokpartij met Jack of Herman zou overleven was klein, en tegen hen alle vier kon hij zeker niet op. ‘Die vogel heeft net zoveel recht om te leven als jullie.’

‘Het is ongedierte.’ Jacks gezicht vertrok in een gemene grijns en hij deed een stap naar voren. ‘We bewijzen de maatschappij een dienst door hem te verdelgen.’

‘Het is geen ongedierte.’ Twitch kreeg een bonzende pijn in zijn voorhoofd toen Herman de baksteen nog steviger vastpakte en de doodsbanige vogel bleef roepen. Hij knipperde verwoed met zijn ogen en probeerde rustig te blijven.

‘Wou je ons tegenhouden?’ Jack keek heel overdreven over Twitch’ schouder. *‘In je eentje?’* De drie jongens gingen achter Jack staan, die aanstellerig met zijn ogen knipperde om Twitch’ zenuwtrekje na te doen. ‘Vertel eens, uilskuiken, hoe is het om zo’n loser te zijn dat je alleen maar vrienden met veren hebt?’

‘Haha, ja, veren,’ herhaalden de anderen.

Jack riep naar de duif. ‘Hé, vogeltje, wees maar niet bang, je beste vriend komt je redden.’ Hij deed net alsof hij de jongens telde. ‘O, wacht. Hij is maar alleen en wij zijn met vier.’ Hij trok een pruilgezicht en de andere jongens lachten. Jack griste de baksteen uit Hermans hand en bracht hem omhoog, alsof hij op de vogel in wilde slaan.

‘NEE!’ Twitch schoot naar voren, duwde zijn hand in zijn zak, graaide naar de steen en smeed die hard weg. De steen vloog door de lucht en raakte Jack tegen zijn slaap.

Jack schreeuwde het uit, liet de baksteen vallen en greep naar zijn gezicht. De baksteen belandde op Hermans voet. Die hupte brullend rond en ondertussen ramde Twitch zijn hoofd in Theo’s maag. Theo viel met een geschrokken kreet achterover. Twitch voelde dat Herman hem rond zijn middel vastpakte en wegtrok. Ozuru stond verbijsterd naar hem te kijken.

‘Ik bloed!’ jammerde Jack, starend naar een rode streep op zijn vingers.

Twitch voelde een vlaag van voldoening, maar die duurde niet lang, want Herman smeed hem naar achteren en hij viel hard tegen de containers. Hij smakte op de grond en alle lucht werd uit zijn longen geslagen. Met grote ogen hapte hij wanhopig naar adem, maar hij kreeg geen zuurstof. Daarna volgde het brandende

gevoel van een trap in zijn ribben en zag hij Ozuru naast zich staan.

‘Ik moet gehecht worden,’ zei Jack vloekend. Er liep een straaltje bloed over zijn wang.

‘Volgens mij heb ik mijn teen gebroken,’ meldde Herman, al leek hij er weinig last van te hebben.

‘Hier krijg je spijt van, Twitch!’ blafte Jack. Hij beende weg en riep over zijn schouder: ‘Je bent nog niet van ons af!’

‘Je bent nog niet van ons af,’ herhaalde Ozuru. Hij hielp Theo overeind, die voorovergebogen met zijn armen om zijn buik stond.

Ozuru en Theo strompelden achter Jack aan en Herman grijnsde. Twitch kromp in elkaar, bang dat Herman hem een klap ging geven, maar de jongen snoof en sjokte achter de rest aan.

Twitch bleef stilliggen om op adem te komen. Zijn ribben deden pijn, maar dat was hij wel gewend. Het belangrijkste was dat de vogel nog leefde. Op zijn knieën kroop hij in de richting van het paniekerige gekoer. Hij duwde zijn haar achter zijn oor en zag dat de zielige rotsduif klem zat tussen een vuilniscontainer en de bakstenen muur van het scheikundelokaal.

De duif maakte een schokkerige beweging. Zijn groene hals glansde en zijn oranje oogjes puilden uit de bolle, loodgrijze kop. De vogel had één goed pootje,

maar het andere eindigde in een stompje kraakbeen en hij was gewond aan een van zijn grauwe vleugels, die haveloze veren hadden.

‘Ach, wat hebben ze je aangedaan,’ fluisterde Twitch rillend van afgrijzen. ‘Je bent je halfdood geschrokken.’ Hij liet zijn rugzak en jasje van zijn schouders glijden, trok zijn trui uit en legde die over zijn knieën. Langzaam schuifelde hij naar de vogel. Toen sloeg hij in een snelle, tedere beweging zijn handen om de duif en tilde hem op de trui. ‘Kijk eens aan,’ koerde hij. Hij trok de zijkanten van de trui omhoog om een donker holletje voor de bange vogel te maken.

Met het vogelbundeltje onder zijn arm kwam Twitch overeind. Hij keek in de open vuilniscontainer en zag een stapel platgeslagen kartonnen dozen. Hij haalde er een uit, legde hem op de grond, duwde de flappen naar binnen en zette zo met één hand de doos weer in elkaar. Daarna legde hij het bundeltje erin en vouwde de trui weer een beetje open.

De pauze was bijna voorbij, maar Twitch kon de vogel hier niet achter de scheikundeveugel laten liggen. Jack en zijn bende zouden terugkomen om het karwei af te maken. Als Twitch de vogel naar huis bracht, zou hij nooit op tijd terug zijn. Hij vroeg zich af of hij de vogel ergens in het schoolgebouw zou kunnen verstoppen tot na de lessen, maar hij kon geen goede plek bedenken.

'Je bent hier niet veilig,' zei hij tegen de bange vogel.
'*Brooee-koee*', antwoordde de duif.

Twitch propte zijn jasje in zijn rugzak. Hij merkte niks meer van zijn gekneusde ribben of de regen. Hij wist dat hij hier gedoe mee zou krijgen, maar sommige dingen waren nu eenmaal belangrijker dan een blokuur gym. Hij tilde de doos voorzichtig op, liep het schoolplein af en ging op weg naar huis.